

Arrest

nr. 67 713 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. CORTHOUTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger en verklaarde van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 9 mei 1986 in Primalsky in de provincie Rostov. U woonde in Novye Atagi (Tsjetsjenië), waar u werkte als taxichauffeur.

Op 16 augustus 2010 nam u rond 15u in de wijk Minoetka in Grozny drie mensen mee in uw taxi. Voor een controlepost werd u gestopt door drie wagens, waar gemaskerde mensen uitsprongen. U werd weggevoerd naar een u onbekende plaats. Daar werd u elke dag meermaals ondervraagd. U werd

beschuldigd van medewerking aan de rebellen aangezien uw drie passagiers rebellen bleken te zijn. U werd geslagen en moest mensen op foto's herkennen. Op 22 september 2010 brachten vier gewapende mannen u gemaskerd naar de rand van uw dorp. Uw vader, uw broer, uw oom (U. T. (...)) en het administratiehoofd van Novye Atagi (S. M. (...)) kwamen u daar ophalen. Uw vader bleek u te hebben vrijgekocht. U werd naar huis gebracht.

Op 1 of 2 november 2010 hervatte u uw werk als taxichauffeur. Op 25 november 2010 werd u 's avonds bij het verlaten van de wijk Minoetka in Grozny ingehaald door een wagen. U werd beschoten en sprong aan de andere kant uit uw auto. Diezelfde nacht brachten uw vader en oom u naar uw tante in Shelkovsky. Op 10 december 2010 kwam uw vader u bij uw tante opzoeken. Hij vertelde dat gewapende, gemaskerde mannen die nacht thuis waren binnengevallen op zoek naar u. Ze vertelden uw vader dat ze u wel zouden vinden. Uw vader vroeg u om Rusland te verlaten maar u weigerde.

Op 20 december 2010 werd de woning van uw tante 's avonds laat binnengevallen door Russische militairen. De aanvallers kwamen rechtstreeks naar u, trokken een zak over uw hoofd en namen u mee naar hun militaire basis in Shelkovsky. U werd verschillende keren per dag ondervraagd en geslagen. Op 14 januari 2011 werd u naar een plaats gebracht en overhandigd aan uw vader, broer en oom. U bleek opnieuw door uw vader te zijn vrijgekocht. Hierna verbleef u bij kennissen van uw vader, A. (...) en P. E. (...).

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië in de nacht van 10 februari 2011. Uw passeur R. (...) voerde u met de auto naar Pyatigorsk. Van daaruit reisde u met de bus verder naar België. Op 14 februari 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel kopieën van vier bladzijden uit uw binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de Russische militairen en/of rebellen. Deze problemen ontstonden nadat u drie vermeende rebellen meenam in uw taxi.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw twee aanhoudingen en opsluitingen, van de beschieting van uw wagen of van de huiszoeking die bij uw ouders thuis plaatsvond. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet aangeven door wie u op 16 augustus 2010 werd aangehouden en meegenomen (CGVS, p. 10). U kon ook niet vertellen welke gemaskerde mensen u bij uw eerste opsluiting ondervroegen, hoewel u gedurende meer dan een maand meermaals per dag door hen ondervraagd werd (CGVS, p. 11). Daarnaast kende u de naam niet van de persoon die bij uw tweede opsluiting meehielp bij de zoektocht naar u en uw vrijlating (CGVS, p. 9, 10 en 14). U weet ook niet door wie u beschoten werd op 25 november 2010 (CGVS, p. 12). U kon evenmin vertellen wie de huiszoeking bij uw ouders thuis uitvoerde (CGVS, p. 12). U kende ook de functie niet van de Russische militairen die u bij uw tweede opsluiting ondervroegen, hoewel u gedurende meer dan drie weken meermaals per dag door hen ondervraagd werd (CGVS, p. 13). Het is bovendien opmerkelijk dat u volstrekt geen informatie heeft over de naam en de huidige situatie van de drie passagiers die u meegenomen zou hebben en dat u geen poging ondernam om hierover meer te weten te komen (CGVS, p.10-11). Dit is zeker opvallend aangezien zij de reden voor uw verdere problemen vormden.

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

U verklaarde meer dan eens voor het eerst te zijn aangehouden op 16 augustus 2010 en pas op 22 september 2010 te zijn vrijgelaten (CGVS, p. 8, 10 en 11 en vragenlijst DVZ, vraag 3.1 en 3.5). Uit de kopie van een bladzijde uit uw binnenlands paspoort blijkt echter dat u zich nota bene op 18 augustus 2010 oftewel twee dagen na uw vermeende aanhouding opnieuw liet registreren op uw adres omdat uw straatnaam intussen veranderd was (CGVS, p. 3). Er kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw eerste arrestatie op 16 augustus 2010 en uw vasthouding gedurende meer dan een maand. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat uw passeur R. (...) u met de auto naar Pyatigorsk voerde. Vanuit Pyatigorsk reisde u met de bus verder naar België (CGVS, p. 6).

U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, deelrepublieken of landen u onderweg naar België gepasseerd bent. U kon niet zeggen welke grenzen u gepasseerd bent (CGVS, p. 7). U kende ook de familienaam van de twee buschauffeurs niet, hoewel u de hele rit naar België met hen meereisde (CGVS, p. 6). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Tijdens deze reis was u enkel in het bezit van kopieën van uw binnenlands paspoort (CGVS, p. 5). Daarnaast verklaarde u dat de chauffeurs documenten bij zich hielden, en die zelf zouden tonen als het nodig was (CGVS, p. 5-6). U beweerde echter dat u deze valse documenten nooit zag. Over deze documenten kon u dan ook geen enkele informatie geven. U wist niet wat voor documenten het waren, hoeveel documenten er waren, welke kleuren de documenten hadden en of uw naam of foto in de documenten stond. U verklaarde dat uw passeur R. voor deze documenten zorgde, maar u kende zijn familienaam niet (CGVS, p. 5-6). Gezien het risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan strenge en individuele controles te worden onderworpen waarbij doorgevraagd kan worden over identiteit, reisbestemming en reisbedoelingen, is het niet aannemelijk dat R. (...) of de buschauffeurs, die zelf ook sancties riskeren indien zij van mensensmokkel zouden worden verdacht, u niet op de hoogte zouden hebben gebracht van de voor u gebruikte reisdocumenten. Uw beweringen dat u in dit verband geen afspraken maakte met de buschauffeurs tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijgevolg verder aan (CGVS, p. 7).

Bovendien zou u onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in een bus, zonder gecontroleerd te worden en zonder enige probleem ondervonden te hebben, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, op 20 december 2010 door Russische militairen in beslag werd genomen (CGVS, p. 5 en 14). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw origineel binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie (uit de kopieën van uw binnenlands paspoort blijkt dat u in de provincie Rostov bent geboren) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (kopieën van uw Russisch binnenlands paspoort) is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw Russisch

binnenlands paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. U legde geen enkel ander document voor om de problemen die u in Tsjetsjenië gekend heeft, te staven.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld, in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoekende partij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij meent, wat de door verwerende partij vastgestelde vaagheden betreft, dit gebrek aan kennis op logische wijze te kunnen verklaren. Zo stelt verzoekende partij dat zij uiteraard geen duidelijkheid had over de ware identiteit van de gemaskerde mannen die haar bij de eerste opsluiting ondervroegen, nu deze personen zich niet kenbaar maakten. Verzoekende partij vermoedt dat dit zowel Russen als Tsjetsjenen konden zijn geweest. Verder verklaart verzoekende partij dat zij inderdaad de naam niet weet van de persoon die heeft meegeholpen aan haar vrijlating na diens tweede arrestatie en opsluiting. Verzoekende partij contenteert zich in dit verband te stellen dat haar tante wel wist wie deze persoon was en dat zij hier verder nooit naar heeft geïnformeerd.

Verzoekende partij geeft verder grif toe dat zij zich evenmin de moeite heeft getroost om zich verder te informeren over elementen die verband houden met haar problemen. Immers is zij slechts geïnteresseerd in sport en in het aangenaam doorbrengen van haar vrije tijd en heeft zij niet de minste belangstelling voor "*moeilijke kwesties of dergelijke*".

2.2.2.2. De Raad merkt ten eerste op dat, waar verzoekende partij aangeeft uiteraard de ware identiteit van de gemaskerde mannen niet te weten, zij als antwoord op de vraag of zij altijd door dezelfde mensen werd ondervraagd, stelt: "*Verschillende of niet, ze zaten achter masker, dat weet je niet. Als ik het wist wie het was, kon ik misschien informeren via mensen*" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag d.d. 21 april 2011, p. 11). Waar het nog aanvaardbaar wordt geacht dat verzoekende

partij mensen die zich duidelijk niet kenbaar willen laten maken niet bij naam kan noemen, gaat deze redenering echter niet op wanneer wordt gepolst of hij steeds door dezelfde personen werd ondervraagd of niet. Men kan immers redelijkerwijze verwachten dat iemand, die gedurende een hele maand lang meermaals per dag wordt ondervraagd, toch wel zou moeten kunnen onderscheiden of dit steeds dezelfde personen waren of niet, ook al waren deze personen gemaskerd. Het loutere argument dat verzoekende partij hierover geen weet had omdat de personen in kwestie zich niet kenbaar maakten, is derhalve niet overtuigend en weerlegt geenszins de motivering van verwerende partij dat zulke omissie merkwaardig is.

Waar verzoekende partij stelt dat haar tante de persoon kende die haar hielp naar aanleiding van haar tweede arrestatie en opsluiting, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van wat zij eerder al tijdens het gehoor verklaarde, namelijk dat zij werd geholpen door iemand die haar tante kende maar dat zij niet wist wie die persoon juist was, echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde herhaling in gebreke blijft. Bovendien acht de Raad de loutere mededeling dat zij geen interesse had in het bekomen van meer informatie over deze "kennis" van haar tante, uiterst merkwaardig, aangezien verzoekende partij via deze persoon wel te weten kwam dat het betalen van losgeld geen garantie kon opleveren dat zij naar de toekomst toe gevrijwaard zou blijven van arrestaties (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag d.d. 21 april 2011, p. 9-10). Aangezien deze kennis van de tante van verzoekende partij cruciale gegevens wist te verschaffen over het eventuele verdere verloop van diens problemen en nu die persoon tevens een doorslaande rol had gespeeld in haar bevrijding, acht de Raad het buitengewoon onaannemelijk dat verzoekende partij zich niet eens de moeite zou hebben getroost om meer achtergrondinformatie te bekomen over diens identiteit en over de concrete omstandigheden waarin haar vrijlating is verlopen teneinde een betere inschatting te krijgen van haar persoonlijke situatie. De voorgehouden desinteresse is desbetreffend geen verschoningsgrond.

De Raad oordeelt dat voornoemde redenering kan worden doorgetrokken naar het betoog van verzoekende partij dat zij evenmin inspanningen had verricht om informatie over de huidige situatie te bekomen van de drie passagiers die zij zou hebben vervoerd en die aan de basis liggen van de door haar voorgehouden problematiek en waarvan zij vreest dat zij eveneens door deze personen, die rebellen bleken te zijn, wordt gevisieerd omdat zij hen zou kunnen verklikken (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag d.d. 21 april 2011, p. 8-9).

De overige vastgestelde vaagheden in de bestreden beslissing, met name dat verzoekende partij niet wist te vertellen door wie zij werd beschoten, dat zij evenmin kon weergeven wie de huiszoeking bij haar ouders uitvoerde en dat zij de functie van de Russische militairen die haar bij haar tweede opsluiting ondervroegen niet kende, worden, behoudens het volstrekt onaanvaardbaar argument hierin niet de minste interesse te hebben, door verzoekende partij ongemoeid gelaten, waardoor de Raad desbetreffende motivering als onbetwist en vaststaand beschouwt.

2.2.3.1. Betreffende het niet bijbrengen van enig tastbaar bewijs van de door verzoekende partij beweerde aanhoudingen en opsluitingen, het beschieten van haar wagen en de huiszoeking bij diens ouders, verklaart verzoekende partij dat het voor haar niet mogelijk was om enig bewijs bij te brengen. Zo stelt verzoekende partij dat zij over haar beide aanhoudingen en opsluitingen geen bewijsmateriaal kan voorleggen, nu van deze gebeurtenissen geen officiële melding werd gemaakt. Van de beschieting van haar wagen kan zij evenmin een schriftelijk bewijs voorleggen omdat zij, gelet op de door haar voorgehouden problemen met de Russische/Tjetsjeense overheid en/of rebellen, hierover geen klacht wenste neer te leggen.

2.2.3.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – in beginsel bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten omwille van de door haar beweerde aanhoudingen en opsluitingen, het beschieten van haar wagen en de huiszoeking bij diens ouders – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om enige documenten in verband met haar beweerde problemen te

bemachtigen. Integendeel geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift zelfs toe dat zij omwille van haar desinteresse in de problematiek en de bekommernis om nog meer problemen te krijgen zelfs geen inspanningen heeft verricht om verdere informatie en bewijsmateriaal te vergaren ter staving van haar asielrelaas. Verzoekende partij stelt uitdrukkelijk in het verzoekschrift op basis van desinteresse *“inderdaad geen enkele bijkomende informatie gevraagd of opgezocht te hebben omtrent elementen die verband houden met zijn problemen”*. Uit het absoluut gebrek aan enige inspanning om een begin van bewijs trachten te bekomen over gebeurtenissen die rechtstreeks aan de basis liggen van haar vlucht, vermeerderd met het gegeven dat verzoekende partij aangeeft quasi wekelijks contact te onderhouden met familieleden in haar thuisland, via wie zij moeiteloos stukken zou kunnen toegestuurd krijgen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag d.d. 21 april 2011, p. 4), leidt de Raad af dat verzoekende partij niet tegemoet komt aan de bewijslast. De bewering dat verzoekende partij nalaat om hieromtrent initiatief te ondernemen daar zij vreest hier nog meer problemen door te krijgen, is niet overtuigend, nu deze stelling absoluut niet te verenigen valt met diens bewering dat zulke zaken haar eigenlijk niet interesseren. Zulk argument is derhalve niet van dien aard dat desbetreffende motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan worden gesteld.

Het argument dat verzoekende partij van de verschillende arrestaties en opsluitingen geen schriftelijk bewijs kan voorleggen omdat hiervan geen officiële melding werd gemaakt, kan door de Raad niet worden gevolgd daar verzoekende partij, zoals eerder gesteld, zelf toegeeft betreffende haar problemen geen informatie te hebben gevraagd of opgezocht en zij derhalve door dit nalaten onmogelijk kan weten of er al dan niet bewijsmateriaal kan worden vergaard, bijvoorbeeld door bemiddeling van de kennis van haar tante die erin slaagde haar tegen betaling vrij te kopen.

Voormelde flagrante desinteresse ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij beweerde asielrelaas.

Tenslotte wenst de Raad de aandacht te vestigen op het gegeven dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, de registratie tijdens haar beweerde eerste aanhouding, de ongeloofwaardigheid van de verklaarde reisweg, de ongeloofwaardigheid van de bewering dat haar binnenlands Russisch paspoort in beslag werd genomen én de ontstentenis van enig begin van bewijs, die de commissaris-generaal hebben doen besluiten dat aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4.1. Nopens het ongeloofwaardig bevinden van de eerste arrestatie van verzoekende partij, onder meer omdat zij zich op 18 augustus 2010 opnieuw liet registreren op haar adres omdat haar straatnaam ondertussen veranderd was, betoogt verzoekende partij dat haar paspoort, alsmede alle andere paspoorten van de inwonende familieleden, evenwel door haar moeder aan de overheid werden afgegeven ter aanpassing. Verzoekende partij meent dit te kunnen staven middels het bijbrengen van een kopie van de paspoorten van haar vader, broer en schoonzus, die op dezelfde dag werden aangepast.

2.2.4.2. Daargelaten de vraag of in redelijkheid kan worden aangenomen dat een moeder twee dagen na de eerste arrestatie/verdwijning van haar zoon even diens registratie gaat laten aanpassen aan de gewijzigde straatnaam, wijst de Raad erop dat voormeld argument dat de moeder van verzoekende partij deze administratieve verrichting zou hebben geregeld een blote bewering betreft die door geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd. Waar verzoekende partij desbetreffend kopieën van de interne paspoorten van haar vader, broer en schoonzus bijbrengt, wijst de Raad erop dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Dergelijk verweer volstaat derhalve niet om desbetreffende cruciale motivering van de bestreden beslissing omver te werpen, waardoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij nogmaals op ernstige wijze wordt ondergraven.

2.2.5.1. Wat betreft het ongeloofwaardig bevinden van de reisweg, is verzoekende partij van mening dat diens gebrek aan kennis over hoe de reisweg verliep en hoe die werd georganiseerd, niet kan fungeren als basis voor het ongeloofwaardig bevinden van haar verklaringen. Integendeel, het gegeven dat zij openlijk toegeeft het antwoord op de vragen hieromtrent niet te kennen, maakt de geloofwaardigheid van de feiten die zij wel wist te vertellen des te aannemelijker, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij wenst bovendien te onderstrepen dat zij niet op vakantie was, en dat zij gedurende de ganse reisweg gestresseerd was, waardoor zij ook geen aandacht heeft besteed aan het afgelegde traject. Tenslotte voert verzoekende partij nog aan dat het onlogisch is dat zij op zulke vragen het antwoord zou moeten weten, nu er over zulke zaken niet gesproken wordt tijdens dergelijke preciaire onderneming.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de gebruikte valse reisdocumenten. Zo wist zij niet wat voor documenten het waren, hoeveel documenten er waren, welke kleuren de documenten hadden en of haar naam of foto in de documenten stond. Nu het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie, is het uiterst merkwaardig dat verzoekende partij zich hier niet over heeft geïnformeerd en dat er geen afspraken werden gemaakt met de buschauffeurs voor in het geval er iets zou mislopen.

Verder is de Raad van mening dat in redelijkheid van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis genoegzaam kan toelichten en dat zij toch minstens weet moet hebben welke plaatsen, steden, deelrepublieken, landen of grensposten zij doorreisde. De quasi totale onwetendheid van verzoekende partij over het afgelegde traject keert zich ook tegen haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het gebrek aan informatie over de reisweg geen indicatie kan zijn van enige twijfel over de feiten, wijst de Raad erop dat de motivering van verwerende partij betreffende de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden reisweg als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beoordeling van dit element van het relaas kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde bevindingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden illegale reisweg.

Om het vastgestelde gebrek aan kennis te rechtvaardigen, beperkt verzoekende partij er zich toe te stellen dat zij gedurende de hele reis gestresseerd was en dat er gezien het precaire karakter van de onderneming niet wordt gesproken over zulke zaken. De Raad is echter de mening toegedaan dat zulk argument enkel het leugenachtige karakter van desbetreffende verklaringen versterkt, nu verzoekende partij juist door deze voor haar uiterst stresserende situatie extra op haar hoede had moeten zijn bij het ondernemen van zulke riskante reis, en het aldus zeer onaannemelijk is dat zij zich in dat geval niet beter had voorbereid. Dergelijk argument kan derhalve niet als verschoningsgrond worden aanvaard.

Uit deze flagrante onwetendheden over de wijze waarop de reisweg werd afgelegd en over de documenten die hierbij werden gebruikt, kan verwerende partij terecht besluiten dat er een vermoeden ontstaat dat verzoekende partij haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

2.2.6. De door verwerende partij vastgestelde vaagheden, de ontstentenis van enig begin van bewijs, het gegeven dat verzoekende partij zich laat registreren terwijl zij beweerde op dat moment gevangen te worden gehouden, de ongeloofwaardigheid van de verklaarde reisweg, de ongeloofwaardigheid van de bewering dat haar binnenlands Russisch paspoort in beslag werd genomen en de desinteresse in de verdere omstandigheden van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe te kennen.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de*

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT